

keď sa ona korporácie zákonom ustanovenej týka, aniž by osobitným predpisom stanovila samú skutkovú podstatu tohoto trestného činu, ktorá je určená aj pre tieto objekty pomlavy všeobecne v § 1. zákona a vidno z toho, že § 1. zákona vzťahuje sa aj na všetky korporácie. Je síce pravda, že len proti osobám fyzickým môže byť zahájené trestné alebo disciplinárne pokračovanie, že by tedy, keby obvinenie bolo pravdivé, mohlo byť trestnou cestou pokračované len proti tým funkcionárom alebo členom spolku, ktorí sa trestného činu dopustili. Je však tiež bezpochybné, že keď títo funkcionári alebo členovia spolku v tejto svojej vlastnosti spolkovej spáchali trestné činy, mali by tieto vliv tiež na pomer spolku samého k verejnosti a že by korporácia ako taká preto mohla byť vydaná verejnému pohrdaniu. Z tohoto ostatného ustanovenia § 1. zákona vychádza oproti odôvodneniu sedrie bezpochybne, že aj korporácia môže na cti byť urazená, a že pre pomluvu nielen tí funkcionári alebo členovia korporácie, ktorých by sa pomluva priamo týkala, majú právo súkromnej žaloby, ale aj korporácia sama zastúpená svojimi orgánmi, najmä v tých prípadoch, kde pomluva je celkom všeobecná, nevzťahuje sa na jednotlivých, zvlášť vytknutých členov, ale na činnosť spolku ako v danom prípade.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd vyhovújúc opravnému prostriedku generálneho prokurátora v smysle odst. 4. § 442. Trpp. vyriekol, že rozsudkami hore uvedenými tak okresný súd ako aj sedria v..... porušily zákon, ktoré rozhodnutie však, smerujúc proti oslobodzujúcemu rozsudku, dľa posledného odst § 442. Trpp. nemá účinku pre stránky.

(Č. Kr. III. 858/23 zo dňa 5. februára 1924.)

Dr. J. Kotyza:

Zásadní rozhodnutí Nejv. voj. soudu.

Nálezací soud, odsuzuje rotmistra z povolání vedle ztráty hodnosti také k trestu na svobodě, nemůže uznati na vězení u rotmistra vězeňského dozorce, nýbrž na vězení posádkové.

Zmatečnou stížností uplatňuje vojenský prokurátor zmatek dle č. 11. § 358. v. tr. ř., protože válečný soud, odsoudiv obžalovaného rotmistra z povolání k profousnímu a nikoliv posádkovému vězení, vykročil ze své pravomoci trestní, kdyžtě uznal zároveň na propuštění z hodnosti.

Dle ustanovení § 59: b) v. tr. z. podléhají osoby malého štábu bez hodnosti důstojnické, tudíž nyní gážisté mimo hodnostní třídu, trestu posádkového vězení, bylo-li též uznáno na ztrátu hodnosti. Dle § 2. služ. knihy Org. 7 náležejí rotmistři z povolání ke gážistům mimo hodnostní třídu. Jelikož nálezací soud, uznav na ztrátu hodnosti rotmistra a, odsoudiv ho k profousnímu vězení, jež podle služebního předpisu J-4, vydaného již dne 3. března 1923, bylo pojmenovati »vězením u rotmistra vězeňského dozorce«, vykročil výrokom svým ze své pravomoci trestní, a zatížil rozsudek zmatkem dle č. 11. § 358. v. tr. ř.

Z uspořádání pořadí různých způsobů vězení (§§ 55., 56., 57., 59. v. tr. z.) vysvítá totiž, že vězení u rotmistra vězeňského dozorce jest ve stupnici stanovené v § 55. v. tr. z. po vězení domácím trestem nejmírnějším a proto mírnějším než vězení posádkové, což jeví se při výkonu trestu v tom, že pro výkon určena je zvláštní místnost, pokud jde o vězení profousní (§ 58. v. tr. z.), dále ve zvláštním výhodnějším zařízení místnosti té a v jiných úlevách, poskytnutých takovým trestancům v předpisu pro vojenské trestní ústavy (dříve D-6, nyní J-4).

Nejv. voj. soud proto zmateční stížnosti vyhověl, výrok rozsudku I. stolice, pokud jím obžalovaný odsouzen byl k profousnímu vězení, zrušil a odsoudil ho k posádkovému vězení.

(Rozh. č. P 671/23.)

K trestnímu stíhání zběha dosud nedopadeného, jenž, spáchav deserci, dopustil se ještě jiných trestných činů v různých obvodech vojenských prokurátorů, jest příslušným onen vojenský prokurátor, který první zahájil trestní řízení pro zběhnutí.

Ve sporné věci běží o několik trestných skutků, spáchaných obviněným L. V. v obvodech několika vojenských prokurátorů, ze kterýchžto vojenský prokurátor v K., tehdy v Ž., první proti V. zavedl trestní vyhledávání pro deserci, spáchanou v měsíci dubna 1919, dne 1. VII. 1919 na základě trestního oznámení, které ho došlo od představeného velitelství dne 17. V. 1919.

Tím byla založena zák. příslušnost voj. prokurátora v K. pro všechny trestné skutky, kterých se zběh dopustil později jinde, třeba i v obvodech jiných vojenských prokurátorů, dle zásady předstížení vyslovené v § 36., odst. 2. v. tr. ř., v projednávaném případě tedy pro zpronevěření a podvod, spáchaný v obvodu vojenského prokurátora v B., pro kteréžto trestné činy zavedeno bylo trestní řízení a to zprvu jen pro zpronevěru vojenským prokurátorem v O. dne 17./IX. 1919, po té vojenským prokurátorem v B. dne 21./XI. 1919 pro zpronevěru, pro podvod a opětnou deserci z vojenské nemocnice v B. a zároveň také pro dřívější deserci do Maďarska, jakož i pro podezření, že sloužil v bolševické maďarské armádě proti RČS.

V těchto pozdějších případech nastalo tedy podání trestního oznámení na obviněného, jakož i opatření voj. trestních úřadů později, když vojenský prokurátor v K. byl již trestní řízení proti vinníkovi zavedl.

Z této příčiny nemohla být přivoděna změna příslušnosti soudní již dříve řádně založené ve smyslu čl. III., odst. 2. a 3. novely k v. tr. ř. potud, pokud nenastalo skutečné dopadení obviněného v okrsku jiného soudu a musel proto Nejvyšší voj. soud rozhodnouti spor o příslušnosti mezi vojenským prokurátorem v B. a vojenským prokurátorem v K. ve prospěch voj. prokurátora v K.

(Rozh. Nejv. v. s. č. E 100/24.)